

Sygn. akt II K 370/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale Prokuratora Artura Oleszka

po rozpoznaniu dnia 21 lipca 2015 roku sprawy **R. C.**

syna A. i A. z domu M. urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29 stycznia 2015 roku w C., gm. T., woj. (...) używając broni palnej dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierż. szt. P. K. i sierż. szt. Ł. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej podjętej w związku ze zgłoszoną interwencją

to jest o czyn z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 29 stycznia 2015 r. w C., gm. T., woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu oraz karabinka wykonanych sposobem samodzielnym, nadto posiadał istotne części broni palnej w postaci dwóch zamków karabinów kalibru 7,92 mm systemu Mauser, a także posiadał amunicję w postaci 3 nabojów elaborowanych sposobem samodiałowym, 1 nabój pistoletowy kalibru 9 mm oraz posiadał splotkę łuski od rozcalonego naboju karabinowego kaliber 7,92 mm, stanowiącą istotną część amunicji

to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k.

III. w dniu 29 stycznia 2015 roku w C., gm. T., woj. (...), groził A. C. zabójstwem przy użyciu skierowanej w pokrzywdzonego broni palnej oraz groził spaleniem domu, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione

to jest i czyn z art. 190 § 1 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego R. C. uznaje winnym popełnienia zarzucanych mu przestępstw i za czyn z pkt I wyczerpujący dyspozycję art. 223 § 1 k.k. w zbiegu z art. 224 § 2 k.k.

w związku z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 223 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 37b k.k. oraz art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, za czyn z pkt II wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 2 k.k. na podstawie art. 263 § 2 k.k. w związku z art. 37b k.k. oraz art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny

w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie oraz na podstawie art. 44 § 2 i 6 k.k. orzeka środek karny w postaci przypadku przedmiotów szczegółowo opisanych w pozycjach 1-7 wykazu dowodów rzeczowych nr I/2/15/B na k. 115 akt, zaś za czyn z pkt III wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. na podstawie art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

- na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. i art. 87 § 2 k.k. wymierzone kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności łączy i wymierza karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu R. C. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 stycznia 2015 roku godz. 15:15 do dnia 21 lipca 2015 roku godz. 10:00;

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. G. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. C.;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. C. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonym w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią

zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęć oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 370/15

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że wyrok niniejszy zapadł w trybie przewidzianym treścią przepisu art. 387 k.p.k., zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie niniejsze Sąd ograniczył do poniższego.

Prokurator Rejonowy w Łukowie oskarżył R. C. o popełnienie czynów zabronionych z art. 223 § 1 k.k. w zbiegu z art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., z art. 263 § 2 k.k. i z art. 190 § 1 k.k.

Art. 223 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność za czynną napaść (czyli gwałtowne działanie skierowane przeciwko integralności cielesnej) na funkcjonariusza, przy czym działanie to ma mieć jedną z form wskazanych w tym przepisie, wśród których jest m.in. używanie przez sprawcę broni palnej (...). Jest to przestępstwo umyślne, które możliwe jest do popełnienia wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, a także formalne, bezskutkowe - co oznacza, że do jego dokonania nie jest konieczne naruszenie nietykalności cielesnej osoby będącej przedmiotem zamachu. Ma on charakter powszechny, popełnić je może każdy. Zagrożone jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Przepis art. 224 § 2 k.k. penalizuje stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Przemoc lub groźba bezprawna jest w tym przypadku, jak podnosi się w orzecznictwie, "narzędziem oddziaływania na psychikę indywidualnie oznaczonych osób" (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 11 kwietnia 2002 r., II AKa 16/02, OSA 2003, z. 4, poz. 37). Nie musi to być przemoc skierowana wobec osoby, a zastosowanie przemocy nakierowanej na przedmiot może być uznane za wypełniające znamiona tego czynu.

Czynność służbowa oznacza "każdą czynność, która realizuje zadania instytucji państwowych lub samorządowych i dla której wykonania przewidziane są jakieś normy proceduralne, a powierzana jest z reguły do wykonywania

funkcjonariuszom publicznym" (O. Górniok (w:) Kodeks..., s. 30). Czynność służbowa będzie z reguły tą czynnością, do której przeprowadzenia kompetentny jest dany funkcjonariusz publiczny.

Przestępstwo to jest przestępstwem umyślnym, które możliwe jest do popełnienia wyłącznie umyślnie z zamiarem bezpośrednim – o czym świadczy zwrot działanie „w celu zmuszenia”; jest to przestępstwo kierunkowe i nie ma charakteru skutkowego: dla jego bytu nie jest istotne to, czy owa czynność służbowa została wymuszona, czy też zaniechano jej realizacji.

Podmiotem tego przestępstwa może być każdy, jest ono bowiem przestępstwem powszechnym.

Występek ten jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3.

Mając na uwadze powyższe oraz treść zgromadzonych w toku śledztwa dowodów, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 29 stycznia 2015 roku w C., gminy T., województwa (...) używając broni palnej dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierż. szt. P. K. i sierż. szt. Ł. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej podjętej w związku ze zgłoszoną interwencją.

Zachowaniem tym, stanowiącym jeden czyn, oskarżony wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 223 § 1 k.k., kwalifikowanego zgodnie z treścią art. 11 § 1 k.k., w zbiegu z art. 224 § 2 k.k.

Przepis art. 263 § 2 k.k. penalizuje posiadanie broni palnej lub amunicji bez wymaganego zezwolenia.

Zgodnie z brzmieniem art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (tekst jednolity - Dz. U. z 2012 r. poz. 576 z późn. zm.) bronią palną jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego. Zgodnie natomiast z ust. 1a tegoż przepisu za dający się przystosować - w rozumieniu niniejszej ustawy - do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego uznaje się przedmiot, który ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przerobiony w celu miotania. Ustawa zalicza do broni palnej broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową (art. 4 ust. 1). Bronią palną sygnałową jest (o czym stanowi art. 7 ust. 2 tejże ustawy) urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, jest zdolne do wystrzelenia z lufy o kalibrze nie mniejszym niż 25 mm substancji w postaci ładunku pirotechnicznego celem wywołania efektu wizualnego lub akustycznego, zaś bronią palną alarmową (zgodnie z brzmieniem art. 7 ust. 3 tejże ustawy) urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, wywołuje efekt akustyczny, a wystrzelona z lufy lub elementu ją zastępującego substancja razi cel na odległość nie większą niż 1 m.

Przedmiotem penalizacji na podstawie art. 263 § 2 k.k. jest posiadanie zarówno broni kompletnej, jak i jej istotnych elementów, które zawierają niezbędne do funkcjonowania broni palnej części i mechanizmy, tj. zdolne są do chociażby jednorazowego wystrzelenia pocisku energią materiału miotającego, przy czym przyjmuje się, że stwierdzone ekspertyzą defekty, które nadają się do usunięcia, nie pozbawiają danego urządzenia cech broni palnej. W rozumieniu ustawy amunicją są naboje przeznaczone do strzelania z broni palnej (art. 4 ust. 3). Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję (art. 5 ust. 1). Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielec broni, baskila, lufa z komorą nabojową, zamek, komora zamkowa oraz bęben nabojowy (art. 5 ust. 2). Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego i materiał miotający w postaci prochu strzelniczego (art. 5 ust. 3).

Posiadaniem broni palnej lub amunicji jest każde władanie nimi, jeżeli tylko towarzyszy sprawcy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność. Przestępstwo to jest przestępstwem trwałym, polegającym na utrzymywaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się z chwilą wejścia w "posiadanie" broni palnej lub

amunicji, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy, bądź ich nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia. (por. tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 sierpnia 1993 roku, w sprawie o sygn. akt WR 107/93, opublikowanym w: OSNKW 1993, nr 11-12, poz. 74 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 5 kwietnia 2000 roku w sprawie o sygn. akt. II AKa 14/00, opublikowanym w: „Prokuratura i Prawo - wkładka Orzecznictwo 2001, nr 4, poz. 22).

Zgodnie z treścią art. 11 ustawy o broni i amunicji pozwolenie na broń nie jest wymagane w przypadku:

- gromadzenia broni w zbiorach muzealnych na podstawie odrębnych przepisów,
- używania broni w celach sportowych, szkoleniowych lub rekreacyjnych na strzelnicy działającej na podstawie zezwolenia właściwego organu,
- używania broni palnej sygnałowej i alarmowej do celów wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz przez osoby uprawnione do sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, jeżeli wymaga ona takiej sygnalizacji,
- dysponowania bronią przez przedsiębiorców dokonujących obrotu bronią i amunicją na podstawie koncesji lub świadczących usługi rusznikarskie na podstawie odrębnych przepisów, o ile jest to związane bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej,
- dysponowania bronią przekazaną w celu pozbawienia lub potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych,
- posiadania broni palnej pozbawionej cech użytkowych,
- posiadania przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA,
- posiadania ręcznych miotaczy gazu obezwładniającego,
- posiadania broni pneumatycznej,
- posiadania broni palnej rozdzielnego ładowania, wytworzonej przed rokiem 1885 oraz replik tej broni,
- posiadania broni palnej alarmowej o kalibrze do 6 mm.

Posiadanie broni jest przestępstwem umyślnym, które można popełnić z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Jest to przestępstwo powszechne, zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Mając na uwadze powyższe oraz treść zgromadzonych w toku śledztwa dowodów, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 29 stycznia 2015 roku w C., gminy T., województwa (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu oraz karabinka wykonanych sposobem samodzielnym, nadto posiadał istotne części broni palnej w postaci dwóch zamków karabinów kalibru 7,92 mm systemu Mauser, a także posiadał amunicję w postaci 3 nabojów elaborowanych sposobem samodzielnym, 1 nabój pistoletowy kalibru 9 mm oraz spłonkę łuski od rozładowanego naboju karabinowego kaliber 7,92 mm, stanowiącą istotną część amunicji i zachowaniem takim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.

Czyn zabroniony z art. 190 § 1 k.k. popełnia ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

Przedmiotem ochrony tego przepisu jest wolność człowieka od uczucia strachu, lęku lub niebezpieczeństwa.

Groźba karalna może mieć charakter słowny, jak i przybrać każdą inną formę wyrazu, której celem jest wywołanie skutku w sferze psychiki pokrzywdzonego. Może ona być skierowana bezpośrednio lub pośrednio do pokrzywdzonego,

np. za pośrednictwem innej osoby, która ma przekazać ją temu kogo dotyczy. Groźba może dotyczyć samego zagrożonego lub osoby dla niego najbliższej.

Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. konieczne jest by sprawca wywołał u pokrzywdzonego obawę, że groźba zostanie spełniona. Nadto niezbędne jest by obawa ta była obiektywnie uzasadniona w realiach konkretnej sprawy. Decydować więc będą o tym przesłanki odwołujące się do okoliczności i sposobu wyrażenia groźby, które mogą uzasadniać realną obawę, iż będzie spełniona. Pozwala to wyeliminować z zakresu gróźb karalnych, sytuacji mających miejsce np. dla żartu, czy nawet groźby wypowiedzianej dla dokuczenia drugiej osobie podczas kłótni rodzinnej, małżeńskiej itp.

Groźba może dotyczyć zachowania, które nastąpi natychmiast bądź w przyszłości. Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia czy sprawca miał rzeczywisty zamiar spełnienia groźby.

Przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, tj. sprawca musi działać w celu wywołania obawy. Oznacza to brak możliwości spełnienia znamion tego typu czynu zabronionego z zamiarem wynikowym.

Występek ten jest zagrożony grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Mając na uwadze powyższe oraz treść zgromadzonych w toku śledztwa dowodów, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 29 stycznia 2015 roku w w C., gminy T., województwa (...) groził A. C. zabójstwem przy użyciu skierowanej w pokrzywdzonego broni palnej oraz groził spaleniem domu, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

W dniu 21 lipca 2015 roku podczas pierwszej rozprawy obrońca oskarżonego złożył w jego imieniu wnioski w trybie przewidzianym treścią art. 387 k.p.k., co do którego nie sprzeciwili się ani prokurator, ani prawidłowo powiadomieni o terminie i obecni na sali pokrzywdzeni. Ustaliwszy powyższe, mając na względzie, że okoliczności popełnienia przestępstw i wina R. C. w świetle zgromadzonych dowodów nie budziły wątpliwości i uznawszy, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości Sąd uwzględnił ów wniosek i wydał wyrok skazujący bez przeprowadzania postępowania dowodowego, uznając, iż nie zachodziły okoliczności wyłączające winę.

Za popełnione przestępstwa Sąd uwzględniając wniosek obrońcy oskarżonego za czyn z pkt I wyczerpujący dyspozycję art. 223 § 1 k.k. w zbiegu z art. 224 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 223 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 37b k.k. oraz art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierzył oskarżonemu R. C. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie, za czyn z pkt II wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 2 k.k. na podstawie art. 263 § 2 k.k. w związku z art. 37b k.k. oraz art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz na podstawie art. 44 § 2 i 6 k.k. orzekł przepadek przedmiotów szczegółowo opisanych w pozycjach 1-7 wykazu dowodów rzeczowych nr I/2/15/B na k. 115 akt, zaś za czyn z pkt III wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. na podstawie art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 10 złotych.

Wymierzając karę jednostkową i bezkrytycznie akceptując opisany powyżej wniosek obrońcy oskarżonego i jego obrońcy złożony w trybie art. 387 k.p.k., zaakceptowany bez sprzeciwu przez prokuratora i pokrzywdzonych, Sąd nie ustrzegł się błędu i wymierzając karę jednostkową za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w formie kary łączonej pozbawienia i ograniczenia wolności, przewidzianej w treści art. 37b k.k., wymierzył ją w zbyt wysokim - zważywszy treść tego przepisu - rozmiarze, bowiem orzekł karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zważywszy zagrożenie ustawowe dla przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. mógł orzec ją w rozmiarze najwyżej 3 miesięcy. Nie ustrzegł

się również błędu nazywając przypadek środkiem karnym, co po zmianie przepisów z dniem 1 lipca 2015 roku jest nieuprawnionym.

Tak wymierzone kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. i art. 87 § 2 k.k. połączył i wymierzył oskarżonemu R. C. karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanych oskarżonemu przestępstw, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.

Przed wszystkim wymierzone kary – za wyjątkiem opisanej powyżej kary jednostkowej pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. i z przyczyn tam wskazanych - są karami adekwatnymi, dolegliwością swoją nie przekraczającymi stopnia winy, który był wysoki, gdyż oskarżony działał z użyciem niebezpiecznego narzędzia, posiadanego nielegalnie.

Również stopień społecznej szkodliwości czynów był wysoki, gdyż oskarżony godził w cudzą wolność, a także zagrażał bezpieczeństwu wykonujących czynności służbowe funkcjonariuszy Policji i swego ojca, przy tym działał z zamiarem bezpośrednim. W ocenie Sądu nie należy jednakże zapominać o treści opinii sądowej zespołu biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa, z której wynika, że u wymienionego stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości i zachowania oraz zespół uzależnienia od alkoholu, które to skutkowały ograniczeniem zdolności rozpoznania przezeń znaczenia czynów przestępnych, które mu przypisano i zdolności pokierowania swym postępowaniem, acz nie w stopniu znacznym.

Reasumując, w ocenie Sądu kara łączna w takim wymiarze, spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd biorąc pod uwagę przede wszystkim dotychczasowy sposób życia oskarżonego i fakt, że był uprzednio karany był jedynie za czyn z art. 244 k.k., a także mając na względzie postawę pokrzywdzonych Ł. S. i P. K. oraz fakt, że ojciec oskarżonego, pokrzywdzony przestępstwem z art. 190 § 1 k.k., zmarł w trakcie procesu i jego matka, będąca w podeszłym wieku i wymagająca opieki pozostała sama, Sąd uznał, iż zgodnie z wnioskiem obrońcy, zasługiwał on na danie mu szansy przez zastosowanie dobrodziejstwa kary łącznej pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, przewidzianego w treści art. 37b k.k., zwłaszcza jeśli zważy się, że pozostawał on tymczasowo aresztowany przez okres blisko 6 miesięcy. W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności w takim rozmiarze dała oskarżonemu wystarczająco dużo czasu na refleksję nad nagannością jego zachowania w warunkach izolacji, a po jej odbyciu winien podlegać resocjalizacji poprzez pracę, co będzie miało znacznie większy walor wychowawczy, tym bardziej, że praca ta w ramach kary polegać będzie na wykonywaniu przez okres 2 lat na rzecz lokalnej społeczności prac społecznych w wymiarze 30 godzin miesięcznie, z drugiej zaś strony - choć nie jest to element kary - będzie to opieka nad będącą w podeszłym wieku i coraz bardziej niedołązną matką.

Na podstawie art. 44 § 2 i 6 k.k. Sąd orzekł przypadek przedmiotów w postaci nielegalnie posiadanej broni i amunicji, jako przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa i posiadanie których bez wymaganego zezwolenia jest zabronione.

Równocześnie zobligowany treścią przepisu art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu R. C. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 stycznia 2015 roku godz. 15:15 do dnia 21 lipca 2015 roku godz. 10:00.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. G. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. C. i na podstawie

art. 624 § 1 k.p.k., mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, zwolnił oskarżonego R. C. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.